

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. R.**

státní příslušností Ukrajina

zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem

sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-446982-16/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nezjišťoval, jestli je žalobce schopen složit finanční záruku či zda je toho schopna nějaká třetí osoba. Pokud by o této možnosti byl poučen,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

byl by připraven. Přitom v žalobcově výpovědi je uvedeno, že má „nějaké finanční úspory“; žalovaný jakkoliv nezjišťoval, v jaké výši tyto úspory jsou a zda je žalobce připraven poskytnout je jako finanční záruku; navíc bylo ve výpovědi do protokolu uvedeno, že žalobcovi přátelé mu jsou připraveni finančně vypomoci. Žalovaný dále nezmnínil, že měl žalobce v době, kdy byl zajištěn, platný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, a to až do dne 29. 11. 2018; v době svého zajištění dne 27. 11. 2018 si tak nebyl vědom nelegality svého pobytu a byl naopak v dobré víře, že jeho pobyt nadále legální je. Žalovaný měl dle žalobce postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy vydat žalobci rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce dále popřel tvrzení žalovaného, že se na území snaží setrvat co nejdéle a vyhnout se vycestování z území. Podle žalobce ze skutečností prokázaných v řízení vyplývá pravý opak, a tedy že chtěl dobrovolně na Ukrajinu vycestovat. K tvrzení žalovaného, že žalobce chtěl v České republice zůstat, aby zde mohl být se svou tehdejší přítelkyní, žalobce uvedl, že z tohoto konstatování i v jeho výpovědi je jasné, že žádnou přítelkyni v současnosti již nemá a že zde nemá jakékoliv rodinné vazby; je tak zřejmé, že z uvedeného důvodu netrvá jakékoliv riziko, že by se žalobce snažil zůstat na území České republiky nelegálně. Úvaha žalovaného, který dovodil, že žalobce zůstane v České republice z důvodu soužití se svou přítelkyní, je zjevně nesprávná. Podle žalobce též nebylo zjištěno, že by neprokázal svou adresu v České republice. Byť žalobce nemá ke svému bydlišti formální nájemní smlouvu, svou adresu správnímu orgánu oznámil, pouze si v okamžik výpovědi do protokolu nepamatoval číslo domu, které by však obratem správnímu orgánu sdělil. Tato adresa byla ostatně na mnoha místech spisu uvedena – např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11. Pokud dále žalovaný konstatoval, že žalobce disponuje minimální finanční hotovostí, není tento závěr podložen a je dezinterpretací jeho výroku učiněného při výpovědi do protokolu, že má „nějaké finanční úspory“. Celková částka úspor tak z uvedeného nevyplývá a nebyla ani zjišťována. Žalobce dále zpochybňoval obavu žalovaného, že by se žalobce chtěl vyhýbat vycestování z České republiky a bude se před jeho realizací skrývat. Takový závěr je dle žalobce zcela nepřezkoumatelný, když není uvedeno, z jakých skutečností tak žalovaný usoudil. Naopak bylo zjištěno, že nemá v České republice žádné příbuzné a nebyly zjištěny žádné indicie evokující obavu, že by se chtěl jakkoliv skrývat, vycestovat do jiné země EU nebo že by měl jakýkoliv jiný důvod nevycestovat zpět na Ukrajinu. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii, žalovaný dle žalobce nevyhodnotil tu skutečnost, že se žalobce na služebnu policie dostavil dobrovolně, a to pouhé dva dny po skončení lhůty pro jeho vycestování (tedy rozhodnutí o správním vyhoštění nevědomě mařil necelé dva dny), avšak zároveň ve lhůtě vyznačené platnosti jeho průkazu žadatele o mezinárodní ochranu, a to právě za účelem vystavení výjezdního příkazu podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobcův postoj k věci tedy naopak prokazuje, že se snažil svou situaci řešit v souladu se zákonem, když se domníval, že tento výjezdní příkaz mu bude udělen a bude mu tak stanovena lhůta pro opuštění území České republiky a schengenského prostoru. Dále dle žalobce došlo k pochybení správního orgánu, pokud mu nevystavil výjezdní příkaz.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nenavrhli nařízení jednání k projednání věci a soud nařízení jednání neshledal nezbytným.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 10. 2015 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. KRPA-140000-106/ČJ-2013-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 3 let s tím, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo dále vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona; odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaného bylo zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 11. 2015 č.j. CPR-39750-2/ČJ-2015-930310-C235 (rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 1. 12. 2015). Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016 č.j. 2 A 102/2015-37; kasační stížnost proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č.j. 5 Azs 124/2016-45; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017 sp. zn. III. ÚS 3528/16. Žalobce dne 1. 3. 2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 8. 2018 č.j. OAM-200/ZA-ZA11-P15-2018 byla žalobcová opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) tohoto zákona. Proti tomuto usnesení žalobce podal žalobu, přičemž jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo vyhověno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11; toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 10. 2018.
7. Dne 27. 11. 2018 se na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend dostavil žalobce, aby vyřešil svůj pobyt na území České republiky. Téhož dne si žalobce na Městském soudu v Praze převzal usnesení č.j. 4 Az 56/2018-11, poté se dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, odkud byl odeslán na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend. Žalobce jako jediný doklad správnímu orgánu předložil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11. Při podání vysvětlení před žalovaným dne 27. 11. 2018 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil asi v roce 2003 někde v Praze. Do České republiky přicestoval naposledy v roce 2001 jako turista. Ví o

tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, proti tomuto rozhodnutí se odvolával. Ví o tom, že jeho odvolání bylo zamítnuto. Potom s právníkem podávali žalobu a v září 2016 požádal o azyl. Když mu nebyl udělen, tak v roce 2018 požádal podruhé o azyl a ten mu také nebyl udělen. Ví, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 let a měl vycestovat ve lhůtě do 30 dnů, dostal tenkrát výjezdní vízum na vycestování, ale nevystoupal na Ukrajinu, odjel do Zastávky u Brna a tam požádal o azyl. Podruhé o azyl požádal, protože měl v té době českou přítelkyni a chtěl s ní zůstat, ale už spolu nejsou. O tom, že mu nebyl přiznán odkladný účinek žalobě, se dozvěděl dne 22. 11. 2018 na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Kdyby se informaci o tom, že má vycestovat do 24. 11. 2018, dozvěděl dříve, tak by vycestoval. Dostavil se na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tam mu nebyli schopni říct, kdy nabylo právní moci usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Je si vědom svého protiprávního jednání, uvědomuje si i důsledky svého jednání. Je svobodný, bezdětný. Nemá v České republice ani v Evropské unii žádné příbuzné. Nikoho tady nemá. Nemá v České republice žádné vazby, závazky nebo pohledávky či kulturní nebo společenské vazby. Na Ukrajině má rodiče, dva bratry a sestru. Bydlel tam v rodinném domě u babičky, která zemřela. Někaké peníze má našetřeny. K dotazu na finanční prostředky na složení finanční záruky a na adresu, na které se zdržuje, uvedl, že finanční prostředky v tuto chvíli nemá, bydlel v bytě na P., ulice K., přesnou adresu si nepamatuje, je to byt známého. Nemá žádnou smlouvu, není tam přihlášen. Má našetřeny nějaké peníze a kamarádi mu finančně pomáhají. Žalobce zde nemá žádný majetek, protože nemá legální pobyt. Je zdravý, pravidelně neužívá žádné léky. Na otázku, zda mu je známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, odpověděl, že neví. K dotazu, zda vycestuje dobrovolně z České republiky, uvedl, že chtěl vycestovat na Ukrajinu. Nikdy zde nepáchal trestnou činnost, jenom byl řešen policií pro nelegální pobyt.

8. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-446982-16/ČJ-2018-000022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

11. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní

prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

12. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
13. Žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, protože mu bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jež nabylo právní moci dne 1. 12. 2015. Žalobce nevycestoval z území České republiky a požádal o azyl. Poté, co mu mezinárodní ochrana nebyla udělena, žalobce znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o jeho žádosti bylo zastaveno, přičemž žalobě proti tomuto usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11 nebyl přiznán odkladný účinek. Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 10. 2018. Po vydání tohoto usnesení zdejšího soudu žalobce ztratil postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a tudíž nebyl oprávněn pobývat na území České republiky. Žalobce byl dle § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany vycestovat, přičemž tak neučinil a setrval na území České republiky.
14. Žalobce byl i v řízení před Městským soudem v Praze o žalobě proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o zastavení řízení o jeho opakované žádosti o azyl (vedeno pod sp. zn. 4 Az 56/2018) právně zastoupen, a to stejným právním zástupcem jako v řízení o správním vyhoštění (a stejným zástupcem jako v nyní posuzované věci). Tomuto právnímu zástupci přitom bylo dne 25. 10. 2018 doručeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11, kterým žalobě nebyl přiznán odkladný účinek a v důsledku něhož žalobce pozbyl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Bylo věcí právního zástupce, aby svého klienta (žalobce) o vydání usnesení Městského soudu v Praze č.j. 4 Az 56/2018-11 (a o důsledcích tohoto usnesení na postavení žalobce) zpravil. Vzhledem k uvedenému je zjevné, že žalobce měl a mohl vědět o tom, že vydáním usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č.j. 4 Az 56/2018-11 ztratil postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci tedy běžela třicetidenní lhůta pro vycestování, přičemž tato uplynula dříve, než se žalobce dostavil ke správnímu orgánu s žádostí o vyřešení své pobytové situace. Žalobce tak měl a mohl vědět, že nebyl oprávněn pobývat na území České republiky.
15. Jestliže žalobce v žalobě namítal, že jeho průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany byl platný až do 29. 11. 2018, a tedy v době svého zajištění dne 27. 11. 2018 si neměl být vědom nelegálnosti svého pobytu (a měl být v dobré víře, že jeho pobyt nadále legální je), soud odkazuje na protokol žalovaného o podání vysvětlení žalobce ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-446982-15/ČJ-2018, kde žalobce mimo jiné uvedl: „O tom, že mi nebyl přiznaný odkladný účinek, jsem se dozvěděl dne 22. 11. 2018 na OAMP.“ ... „Kdybych se informaci o tom, že mám vycestovat do 24. 11. 2018, dozvěděl dříve, tak bych vycestoval.“ Žalobce tedy dle svého tvrzení nevěděl o tom, že byl povinen vycestovat z území České republiky

nejpozději do 24. 11. 2018, přestože o tom vědět měl a mohl, jak vyplývá ze shora uvedeného, neboť byl řádně zastoupen právním zástupcem, který jej měl a mohl informovat o tom, že mu dne 25. 10. 2018 bylo doručeno usnesení Městského soudu v Praze č.j. 4 Az 56/2018-11, kterým žalobě ve věci mezinárodní ochrany nebyl přiznán odkladný účinek. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce měl a mohl vědět o nelegálnosti svého pobytu na území České republiky, pročez jsou bezpředmětné žalobcovy námitky o tom, že žalobce byl v dobré víře ve správnost údajů na jeho průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany; jak sám uvedl žalobce, kdyby věděl dříve o tom, že měl vycestovat do 24. 11. 2018, tak by vycestoval (z těchto důvodů soud považoval za nadbytečné provádět žalobcem navrhovaný důkaz žalobcovým průkazem žadatele o mezinárodní ochranu). Z vyložených důvodů jsou bezpředmětné i žalobcovy námitky o tom, že mu správní orgán měl vystavit výjezdní příkaz. Nevystavení výjezdního příkazu nemění ničeho na nelegálnosti žalobcova pobytu na území České republiky (žalobce byl povinen vycestovat z území České republiky do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, srov. § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb.) a na naplnění podmínek pro jeho zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

16. S ohledem na dosavadní protiprávní jednání žalobce pak nelze uzavřít, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce zjevně dlouhodobě pobýval na území České republiky a snažil se zabránit svému vycestování, přestože již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění (a toto rozhodnutí aproboval i Městský soud v Praze, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud). Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat z území České republiky, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem namítaná skutečnost, že na území České republiky již nemá přítelkyni; jelikož žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat z území České republiky, kterou porušil, je zřejmé, že riziko dalšího neoprávněného setrvání žalobce na území České republiky bylo vysoké.
17. Pokud jde o otázku možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci, tím se žalovaný podrobně zabýval na s. 5-7 napadeného rozhodnutí a dostatečně a srozumitelně objasnil, proč se rozhodl žádné ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přitakat žalobci, že by rozhodnutí žalovaného bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí jsou jasně zřejmé jak jeho skutkové, tak i právní závěry.
18. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:
„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

19. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vyloučí možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchází porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
20. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 téhož zákona,

jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a nadále neoprávněně setrval na území České republiky. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby, neměl peníze na složení finanční záruky, předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý (resp. pokud byl nevědomý, tak žalobce o nelegálnosti svého pobytu vědět měl a mohl, viz výše). Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

21. Vzhledem k uvedeným okolnostem zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní chování žalobce je totiž zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování, přičemž tento svůj závěr dostatečně a podrobně odůvodnil.
22. Pokud žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, i tato námitka je dle zdejšího soudu nedůvodná. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobci bylo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie. Z tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodnutí je Městský soud v Praze povinen vycházet a v nyní posuzované věci mu nepřísluší jeho soudní přezkum (rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce navíc v minulosti v soudním přezkumu obstálo, viz výše). Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalobce přes existenci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o jeho správním vyhoštění nevycestoval z území České republiky ve stanovené době, a tedy naplnil podmínky zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
23. Přestože s ohledem na shora uvedené bylo vyloučeno uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, soud podotýká, že žalovaný navíc dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování (viz zejména s. 5 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že žalobce v současné době nemá na území České republiky povolený pobyt; na území České republiky se zdržuje v P., přesná adresa místa pobytu mu není známa, nájemní smlouvu taktéž nemá uzavřenu, neboť jej tam kamarád nechal jenom bydlet. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zajištění je prvotním úkonem v řízení, kdy správní orgán nemá možnost cizincem uvedené skutečnosti ověřit např. provedením pobytové kontroly v jím uváděném místě bydliště, případně učinit aktivní kroky ke zjištění konkrétního místa bydliště; žalobce nemá na území České republiky žádný majetek, nedisponuje minimální finanční hotovostí; žalovaný uvedl, že v případě žalobce je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Přestože žalovaný ze správního spisu mohl zjistit přesnou adresu místa aktuálního bydliště žalobce (jak žalobce namítal v žalobě),

žalovaný správně uzavřel, že s ohledem na žalobcovo protiprávní jednání není uložení tohoto zvláštního opatření za účelem vycestování namístě.

24. Ohledně možnosti uložení zvláštního opatření v podobě finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že toto není možné, neboť žalobce sám v protokolu uvedl, že v současné době disponuje jen minimální finanční hotovostí. K tomu soud uvádí, že nemůže přisvědčit námitkám žalobce o tom, že žalovaný nezjišťoval, zda žalobce (popř. třetí osoba) je schopen složit finanční záruku a pokud by o této možnosti byl poučen, byl by připraven (k tomu žalobce upozornil, že v jeho výpovědi je uvedeno, že má nějaké finanční úspory a že má přátele, kteří mu jsou připraveni finančně vypomoci). Je pravdou, že na s. 4 protokolu žalovaného o podání vysvětlení žalobce ze dne 27. 11. 2018 č.j. KRPA-446982-15/ČJ-2018-000022 je uvedeno „*[n]ějaké peníze mám našetřeny*“ a „*[m]ám našetřeny nějaké peníze a kamarádi mi finančně pomáhají*“. Jak ovšem vyplývá z téhož protokolu o podání vysvětlení, žalovaný poučil žalobce o možnosti složení finanční záruky cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo, popř. občanem České republiky nebo cizincem s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území; žalovaný se dále bezprostředně po tomto poučení dotázal žalobce, zda disponuje finančními prostředky, přičemž žalobce odpověděl, že finanční prostředky v tuto chvíli nemá. Zároveň se žalobce (přes poučení žalovaného) nezmínil o tom, že by jiná osoba za něj byla schopna a ochotna složit finanční záruku. Z uvedených důvodů je i tato námitka nedůvodná.
25. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.